

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννήσει το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 260 ΔΡΧ. 150

Η απηθινή δύναμη πίσω από το Σημίτη

Η ΡΩΣΟΔΟΥΛΗ ΚΛΙΚΑ ΛΑΛΙΩΤΗ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Για δεύτερη φορά μέσα σε έξι μήνες μια εκλογή Σημίτη διαψεύδει τις εκτιμήσεις μας. Σύμφωνα με αυτές η ρωσόδουλη φράξια Λαλιώτη, Σκανδαλίδη, Γ.Παπανδρέου θα έριχνε με κάθε τρόπο το βάρος της ενάντια στην εκλογή Σημίτη στην Προεδρία, ώστε να αποτρέψει μια τεράστια συγκέντρωση ισχύος στην φιλοευρωπαϊκή τάση του ΠΑΣΟΚ.

Τα γεγονότα όμως απέδειξαν ότι όπως στην εκλογή πρωθυπουργού, έτσι και στην περίπτωση της εκλογής προέδρου, η ρωσόδουλη φράξια έριξε το βάρος της υπέρ του Σημίτη. Αυτό το βάρος έδωσε και στις δύο περιπτώσεις το αποτέλεσμα. Αποδείχτηκε από τα γεγονότα ότι η κλίκα Λαλιώτη δεν ήταν ποτέ στ' αλήθεια υπέρ μιας “τρίτης λύσης” όπως διατεινόταν ο ίδιος ο αρχηγός της. Το λάθος μας κατ' αρχήν ήταν ότι πήραμε “τοις μετρητοίς” τις διακηρυγμένες προθέσεις αυτού του παλιού διπλοπρόσωπου και τις ταυτίσαμε με τις αληθινές του προθέσεις. Όμως στο βάθος της η λαθεμένη εκτίμησή μας είχε να κάνει με την ελλιπή κατανόηση της δύναμης με την οποία η ρωσόδουλη κλίκα μπορεί να διεισδύει και να ηγεμονεύει πάνω στην φιλοευρωπαϊκή τάση Σημίτη. Σε ένα μεγάλο βαθμό αυτή η αδυναμία έχει αντικειμενικές αιτίες. Γιατί το βασικό χαρακτηριστικό της ρωσόδουλης φράξιας ήταν πάντα ο συνωμοτισμός, ο καλυμμένος εισοδισμός και κυρίως, η διπλή ταχική στο εσωτερικό του.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ας αναλύσουμε λοιπόν τη μεγάλη πολιτική μάχη που ήταν το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ. Το Συνέδριο ήταν η πάλη του μετώπου των ρωσόδουλων με τους

ευρωπαίους για την κατάληψη της κομματικής εξουσίας και την συντριβή των σοβινιστών του ΠΑΣΟΚ. Όλες οι τάσεις αυτών των τελευταίων ήταν συνασπισμένες και είχαν κοινό επικεφαλής τους τον Τσοχατζόπουλο.

Αυτή ήταν η κύρια αντίθεση μέσα στο Συνέδριο. Ταυτόχρονα όμως εκδηλώθηκε σαν δευτερεύουσα και η αντίθεση ανάμεσα στους ευρωπαίοφιλους του Σημίτη και τους ρωσόφιλους.

Αυτή η κατάσταση μπορεί να συγκαλυφθεί μόνο από το γεγονός ότι ο ίδιος ο Λαλιώτης φάνηκε να παρατάσσεται με το στρατόπεδο των σοβινιστών. Όμως η συνολική σύγκρουση στο επίπεδο της γραμμής και των προσώπων μαρτυράει το αντίθετο.

Γιατί τα βασικά στελέχη της λαλιώτικης φράξιας παρατάχθηκαν με τον Σημίτη. Αυτή ήταν η στάση των Γ. Παπανδρέου, Τζουμάκα, Αυγερινού και του πρόσφατα ρωσόφιλου Πάγκαλου. Ακόμα μαζί του ήταν όλα εκείνα τα στελέχη της λεγόμενης γενιάς των σαραντάρηδων που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έχουν εκδηλώσει πολιτικούς δεσμούς με τον Λαλιώτη. Τέτοιοι είναι για παράδειγμα ο Ρέππας, ο Σμυρλής, ο Φούρας, ο Μανίκας.

Είναι φανερό ότι αν η ρωσόδουλη φράξια έβαζε σαν κύριο στόχο της το αδυνάτισμα του Σημίτη όλα τα παραπάνω στελέχη θα εκδηλώνονταν εναντίον του ή έστω θα έμεναν σιωπηλά ή σχετικά ουδέτερα ώστε να μπορούν να δουλέψουν ει-

σοδιστικά. Έγινε το αντίθετο. Έτσι βρέθηκε ο Λαλιώτης μόνος να εμφανίζεται στο στρατόπεδο των εθνικιστών, ενώ όλος ο στρατός του βρισκόταν στο αντίθετο στρατόπεδο.

ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΗ ΜΑΧΗΣ ΤΩΝ ΡΩΣΟΔΟΥΛΩΝ

Αυτή η “διάταξη μάχης” φαίνεται σαν να είναι μια παράξενη καινοτομία στην ταχική των ρωσόδουλων. Όμως δεν είναι. Απλά ο Λαλιώτης αικολουθεί τα χνάρια του Α.Παπανδρέου και τον αντικαθιστά επάξια στο δικό του ρόλο. Θυμόμαστε ότι ο Α.Παπανδρέου εμφανίζόταν πάντα σαν αρχηγός των σοβινιστών, (ή αυτοδυναμικών όπως τους ονομάζαμε παλιότερα) και άφηνε στον Λαλιώτη το ρόλο του

ανοιχτού εχθρού τους. Όταν ο Λαλιώτης χτυπούσε, ο Α.Παπανδρέου εμπόδιζε τους σοβινιστές να απαντήσουν στα χτυπήματα. Αυτό έκανε στην εποχή της κάθαρσης όταν και τότε το μέτωπο Λαλιώτη - Σημίτη επιτέθηκε για πρώτη φορά για την συντριβή της αυτοδυναμικής σοβινιστικής εθνικιστικής τάσης του ΠΑΣΟΚ. Ο Α.Παπανδρέου έπρεπε να παραμένει δίπλα στους σοβινιστές και ταυτόχρονα να τους προδίνει. Γιατί ο σοσιαλιμπεριαλισμός πατάει πάνω στο σοβινισμό για να έρθει στην εξουσία, αλλά ο σοβινισμός είναι πάντα ένας εθνικισμός που δεν θέλει να γίνεται έρμαιο του κάθε ιμπεριαλισμού και του

συνέχεια στη σελ. 2

Ανδρέας Παπανδρέου ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΡΑΧΤΟΡΑ

Ένας πράχτορας του ρώσικου ιμπεριαλισμού, κέντρο της ανωμαλίας στη σύγχρονη πολιτική ιστορία της χώρας

Συνθήκεται μπροστά στο θάνατο ενός ανθρώπου να τονίζονται οι θετικές του πλευρές, να ξεχνιούνται μπροστά στη θλίψη τα λάθη ακόμα και σημαντικά κακά που έκανε στη διάρκεια της ζωής του. Αυτό όμως συμβαίνει όταν έχει να κάνει κανείς με ανθρώπους μέσα από το λαό. Ο Α. Παπανδρέου δεν ήταν ένας τέτοιος άνθρωπος. Ήταν ένας βαθύς αντιδραστικός.

Για το προοδευτικό δημοκρατικό κίνημα δεν αποτελεί απλά και μόνο ένα καθήκον της πραγματικής αποτίμησης του ρόλου του σα μέσο διαπαιδαγώγησης των μαζών, αλλά ένα άμεσο πολιτικό καθήκον για την ανατροπή του παπανδρεϊσμού που εξακολουθεί και μετά το φυσικό του θάνατο, να είναι η κύ-

ρια γραμμή αντίδρασης και οπισθοδρόμησης της χώρας.

Σ’ αυτό το άρθρο θα προσπαθήσουμε να δείξουμε περιληπτικά το ρόλο που αυτός έπαιξε στις κρίσιμες καμπές της σύγχρονης πολιτικής ιστορίας του τόπου, το πως δηλαδή πάντα βρέθηκε με τον πιο σκοτεινό τρόπο στο πιο βαθύ κέντρο της αντίδρασης, που μετά τη μεγάλη αλλαγή στη χώρα του σοσιαλισμού στα μέσα της δεκαετίας του '50, βρίσκεται στο Κρεμλίνο.

Ο Παπανδρέου σ’ όλη την πολιτική του πορεία εμφανίστηκε πάντα με τη μορφή του “σοσιαλιστή” ανεξάρτητα από το περιεχόμενο που έδινε στο σοσιαλισμό του στις διάφορες φάσεις της πορείας του.

Ένα πρώτο βασικό ζήτημα είναι να αναζητήσει κανείς τη βάση αυτής της ιδεολογικής “σο-

ιαλιστικής” συγκρότησης του Α. Παπανδρέου.

Ο Α. Παπανδρέου εμφανίζεται να ενστερνίζεται τις “σοσιαλιστικές” ιδέες το 1937-1939 μέσα από τον τροτσκισμό του Πουλιόπουλου και του Στίνα. Ιδέες που δεν υπερασπίζει στην ασφάλεια του Μανιαδάκη, όπου προδίδει με δύο χαστούκια τη φιλοτροτσκιστική του οργάνωση και τους συντρόφους του, αφήνεται ελεύθερος και φεύγει για την Αμερική, λίγους μήνες πριν ξεσπάσει ο πόλεμος.

Σ’ ολόκληρη την περίοδο 1940-1961 ο Α. Παπανδρέου απέχει από κάθε πολιτική δράση σε ηλικία 21-42 χρονών.

Σ’ αυτά τα 20 χρόνια η σοσιαλιστική ιδεολογία σαν ιδεολογία του επαναστατικού προλεταριάτου γνώρισε την πιο μεγάλη ανάπτυξη μέσα από τους πιο σκληρούς αγώνες για την εξουσία, με τον πατριωτι-

κό πόλεμο, τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα και το δεύτερο αντάρτικο. Αλλά επίσης και μια μεγάλη ήττα μέσα από τη διάλυση του Κ.Κ.Ε. και την κυριαρχία του ρεβιζιονισμού.

Ο Α. Παπανδρέου απείχε απ’ αυτούς τους αγώνες που ανάπτυξαν τα σοσιαλιστικά ιδεολογικά ρεύματα, αλλά και δεν έχησε εσωτερικά τις ήττες που γέννησαν το ρεβιζιονισμό.

Πως είναι λοιπόν δυνατό να εμφανιστεί ένας άνθρωπος ουσιαστικά μετά τα 45 του χρόνια (1964) σα φλογερός σοσιαλιστής και αγωνιστής, όταν την ώρα που οι σοσιαλιστικές ιδέες ζυμωνόντουσαν με το αίμα των κομμουνιστών στα μπουντρόμια του Μεταξά, υπόγραψε δήλωση και κυκλοφορούσε ελεύθερος, όταν ζυμωνόντουσαν με

συνέχεια στη σελ. 3

Η ΚΛΙΚΑ ΛΑΛΙΩΤΗ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

κάθε πράχτορά του. Έτσι παρακολουθήσαμε αυτή την εξαιρετικά πολύπλοκη κατάσταση σύμφωνα με την οποία ο Α.Παπανδρέου ήταν αρχηγός ακριβώς των προς εξόντωση αντιπάλων του.

Στο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ ο Λαλιώτης τοποθετήθηκε στο στρατόπεδο των σοβινιστών, δίχως όμως να γίνει αρχηγός τους. Ήταν πολύ δύσκολο να γίνει τόσο γρήγορα μια τέτοια δραματική αλλαγή. Γι'αυτό το λόγο το ρόλο του κατ'εξοχήν σοβινιστή τον είχε αναλάβει και τον έπαιζε πετυχημένα ο Σκανδαλίδης εδώ και πάνω από ένα χρόνο.

Από αυτή τους τη θέση Λαλιώτης και Σκανδαλίδης θα κατέφεραν εύκολα να κατευνάσουν και να τιθασεύσουν το οργισμένο στρατόπεδο των σοβι-νιστών σε περίπτωση ήττας του και να το αφοπλίσουν απέναντι στο νικηφόρο μέτωπο του αληθινού Λαλιώτη με τον Σημίτη.

ΤΟ ΒΑΘΙΑ ΔΙΑΒΡΩΜΕΝΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΡΕΥΜΑ

Το ερώτημα που μπαίνει εδώ είναι το εξής: Ο Λαλιώτης δεν ανησυχεί από τον Σημίτη; Τόσο λίγο φοβάται ότι μια ταυτόχρονη πρωθυπουργία και προεδρία Σημίτη θα δυναμώσει τους ευρωπαιόφιλους ώστε να επιχειρήσουν αμέσως μετά τη νίκη τους μια επίθεση στη ρωσόδουλη κλίκα Λαλιώτη;

Αποδείχτηκε ότι τόσο λίγο το φοβάται αφού το βοήθησε να πάρει την προεδρία. Γιατί αυτό το ρεύμα αποδείχνεται μέρα με τη μέρα βαθιά διαβρωμένο από τον Λαλιώτη και πολιτικά και οργανωτικά, έτσι ώστε να βρίσκεται κάτω από την πραχτική πηγεμονία του. Αυτό δεν σημαίνει ότι η φιλοευρωπαϊκή τάση είναι ανύπαρκτη και ότι δεν υπάρχει σύγκρουση αυτής της τάσης με την κλίκα Λαλιώτη.

Σημαίνει ότι η τάση αυτή, και ιδίως ο πηγέτης της Σημίτης, είναι βυθισμένη στο συμβιβασμό με τους ρωσόδουλους επειδή πάνω τους στηρίζεται για να έρθει στην εξουσία. Έτσι υπηρετεί αντικειμενικά το δικό τους σχέδιο εξουσίας, ενώ όποτε επιδιώκει ένα δικό της δρόμο γρήγορα ταπεινώνεται και συμμορφώνεται. Αυτό έγινε στους έξι μήνες της κυβέρνησης Σημίτη, αυτό έγινε και στο Συνέδριο.

Η εξωτερική πολιτική Σημίτη ήταν μια αντιούρκικη και αντιευρωπαϊκή πολιτική. Η οικονομική του πολιτική ήταν μια πολιτική σαμποτάζ και η πάλη του για τον έλεγχο του κρατικού και κομματικού μηχανισμού

εξυπηρέτησε στην κύρια πλευρά τις θέσεις και τα σχέδια του Λαλιώτη.

Το ελαφρυντικό του σε όλα αυτά ήταν ότι το κυνήγι του για την προεδρία των υποχρέωνε να “καταπίνει σ'ένα βαθμό” ως το Συνέδριο την εθνική πολιτική των σοβινιστών και την οικονομική πολιτική των “ρώσων”. Όμως και η πολιτική γραμμή με την οποία με την οποία αυτός μπήκε για να κερδίσει το ίδιο το Συνέδριο ήταν στην συντριπτικά κύρια πλευρά η γραμμή του Λαλιώτη: Τουρκία κύριος εχθρός, Ευρώπη δήθεν με το μέρος της Τουρκίας, Ναι στους υπερεξοπλισμούς παρά τις επιπτώσεις τους στη σύγκλιση. Σε ότι αφορά το εσωτερικό μέτωπο επίθεση κύρια ενάντια στην μέχρι τώρα κυρίαρχη κομματική νομενκλατούρα των εθνικιστών μέσα στο ΠΑΣΟΚ και όχι ενάντια στο κρατικογραφειοκρατικό τομέα παραγωγής γενικά.

Η αιχμή της γραμμής Σημίτη ήταν το “νέο ΠΑΣΟΚ”, αλλά το “νέο ΠΑΣΟΚ” ήταν και η αιχμή του Λαλιώτη που έφτασε μάλιστα ως την “επανίδρυση και την αναγέννηση” του ΠΑΣΟΚ. Όλα αυτά σημαίνουν το ίδιο πράγμα, εκκαθάριση των εθνικιστών ή των αυτοδυναμικών όπως τους λέγαμε παλιότερα. Το “νέο ΠΑΣΟΚ” ήταν το κοινό σύνθημα του Λαλιώτη και Σημίτη - Σημιτικού μπλοκ κάτω από τη καθοδήγηση του πρώτου.

Η ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΛΑΛΙΩΤΗ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Η σύγκρουση των δύο αυτών τάσεων μέσα στο μπλοκ αυτό υπήρχε, αλλά εκδηλωνόταν υπόκωφα. Για παράδειγμα οι γνήσιοι ευρωπαϊστές υποστήριζαν κύρια τον Σημίτη, ενώ οι Λαλιώτικοί επιτίθονταν αποκλειστικά στους Τσοχατζόπουλοικους. Την ίδια ώρα ο αρχηγός τους μαζί με τον Σκανδαλίδη επιτίθονταν και ταπείνωνταν τον Σημίτη καταγγέλλοντας και τις δύο “ομάδες” σαν διασπαστικές, και ο μέλλων Πρόεδρος γινόταν ένας απλός θλιβερός εριστικός Κώστας που έπρεπε να ενωθεί με έναν επίσης θλιβερό και εριστικό Άκη. (Είναι αντιπροσωπευτικό του χαρακτήρα αυτών των δύο ότι κανείς τους στη δευτερολογία του δεν αντέδρασε σ' αυτή την ταπείνωση που τους έκανε ο Λαλιώτης).

Είναι επίσης πολύ πιθανό να σημειώθηκε μια διαμάχη Σημίτη - Λαλιώτη στη δεύτερη μέρα του Συνέδριου, την Παρασκευή, όταν κανείς από τους Λαλιώτηκους δεν βγήκε να υπερασπίσει τον Σημίτη απέναντι στο οργισμένο σοβινιστικό στρατόπεδο. Αυτό μάλιστα μπορεί να συνδυαστεί με το ότι ο

περίφημος Μαγκούφης της Λάρισας ήταν στη λίστα των 30 Λαλιώτικων που το Γενάρη του '96 έκαναν κάλεσμα για τη σύγκλιση της Κοινοβουλευτικής ομάδας. Αυτό αφήνει το ενδεχόμενο να είχε στήσει ο Λαλιώτης την κλάκα της αντισημιτικής οργής της Παρασκευής προκειμένου κάτι παραπέρα να αποσπάσει από τον ενδοτικό Σημίτη. Γιατί η Παρασκευή τέλειωσε με μια μεγάλη ήττα των Σημιτικών όταν πήγαν μόνοι τους να δώσουν μια μάχη ενάντια στους Λαλιώτικους. Επρόκειτο για τη συμμετοχή των “αριστίνδην” στο Συνέδριο. Εκεί ο φιλοσημιτικός Πρωτόπαππας είπε όχι, ενώ ο λαλιώτικος χώρος με επικεφαλής τον Μανίκα, είπε μαχητικά ναι. Ήταν τότε που είπε ναι και ο κεντριστής Κακλαμάνης και μάλιστα έκανε πως αρρώστησε.

Στην ψηφοφορία που ακολούθησε το καθαυτό σημιτικό στρατόπεδο ήταν τόσο αδύνατο που δεν χρειάστηκε καν να μετρηθεί για να διαπιστωθεί η ήττα του.

Η πρόταση Σημίτη το Σάββατο για τους τρεις αντιπροέδρους και η δημιουργία ενός νέου ειδικού σχήματος εξουσίας, όπως η Πολιτική Γραμματεία, δεν θα πρέπει να είναι παρά υποχωρήσεις κάτω από την πίεση της Παρασκευής.

Πραγματικά όλοι οι λαλιώτικοι καθώς και η πολύ “παράξενη” Βάσω Παπανδρέου μίλησαν με ορμή μόνο το Σάββατο και όλο το Συνέδριο έγινε ξαφνικά Σημίτης. Η πολιτική ήττα του Τσοχατζόπουλου το Σάββατο ήταν τόσο σαφής που δεν θα μπορούσε να την ανατρέψει η ομιλία Λαλιώτη που μόνο επιφανειακά πήρε το μέρος του Τσοχατζόπουλου.

Η ΚΟΥΦΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΣΤΟΝ ΤΣΟΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟ

Αυτός ήταν στην πραγματικότητα ήδη νεκρός αφού η γραμμή της διαρχίας είχε καταρρεύσει το Σάββατο. Γιατί η γραμμή της διαρχίας Σημίτη - Τσοχατζόπουλου είχε νόημα μόνο εφ' όσον θα παρατιόταν ο Σημίτης από τη διεκδίκηση της προεδρίας. Όταν όμως αυτός και το ενωμένο στρατόπεδο του επέμεινε το Σάββατο με πάθος στη συγκέντρωση των εξουσιών σε ένα πρόσωπο, η γραμμή της διαρχίας μπορούσε να πολεμηθεί μόνο με τη γραμμή “ναι στον Τσοχατζόπουλο - όχι στον Σημίτη”.

Αλλά το Σάββατο ούτε καν οι Τσοχατζόπουλοι δεν σηκώθηκαν να υποστηρίξουν τον Τσοχατζόπουλο μόνο του. Γι' αυτό το “δίδυμο” που πρότεινε ο Λαλιώτης τη στιγμή που το

πρότεινε - στο τέλος δηλ. της διαδικασίας - ήταν μια κούφια φράση. Ένας Τσοχατζόπουλος που θα έπρεπε να εκλεγεί για Πρόεδρος μόνο με τον όρο ότι θα παραιτιόταν από την διεκδίκηση της προεδρίας ο Σημίτης, ένας τέτοιος Τσοχατζόπουλος δίχως αυθυπαρξία, αλλά σαν σιαμαίος ενός εχθρού του, δεν ήταν δυνατό να ψηφιστεί. Αν μάλιστα προσπαθήσουν οι αναγνώστες να φέρουν στο μιαλό τους την κορυφαία στιγμή του Λαλιώτη, εκεί δηλαδή όπου σαν γνήσιος φασίστας καλούσε το πλήθος να απαντήσει με ένα ναι ή ένα όχι στις προτάσεις του, θα θυμηθούν ότι ουσιαστικά δύο προτάσεις του πήραν μεγάλα “Ναι” στην ψηφοφορία.

Η μία ήταν ότι δεν υπήρχε ασυμβίβαστο στην εκλογή Σημίτη και στην Προεδρία και η άλλη ότι έπρεπε να δημιουργηθεί Πολιτική Γραμματεία. Μα αν κάποιος στ' αλήθεια ήθελε να υποστηρίξει τον Τσοχατζόπουλο σε αυτό το Συνέδριο θα έπρεπε να καταγγέλει ακριβώς το πολιτικό ηθικό και οργανωτικό ασυμβίβαστο Προέδρου και Πρωθυπουργού. Αυτό έκανε το Λαλιώτη έκανε το αντίθετο γιατί η βασική δουλειά του είναι, όπως είπαμε στην αρχή, να παραλύσει από δω και μπρος τις αντιστάσεις των σοβινιστών στην επίθεση των αντιπάλων τους. Η δεύτερη δουλειά του είναι να χρησιμοποιεί τους νικημένους σοβινιστές και την γεμάτη ανημορία λύσσα τους για να οδηγεί σε διαρκείς υποχωρήσεις το επίσης σχεδόν τυφλό ευρωπαιόφιλο ρεύμα.

Αν τα αστικά ρεύματα που αντιπαλεύει ο Λαλιώτης μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ συμβιβάζονται μαζί του και σέρνονται πίσω του, δεν ισχύει το ίδιο για τους επαναστάτες και το λαό. Όσες κομπίνες και ίντριγκες αν μηχανεύεται όσο και να καλύπτεται πίσω από τύπους και ρεύματα σαν του Σημίτη, η έκθεσή του δεν θα αργήσει. Γρήγορα το μέτωπο με ευρωπαϊκό και εκσυγχρονιστικό πρόσωπο που έχει σκαρώσει θα αρχίσει να φθείρεται γιατί θα του λείπει το άλλοθι

Ανδρέας Παπανδρέου ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΡΑΧΤΟΡΑ

συνέχεια από τη σελ. 1
 το αίμα της αντίστασης στον ξένο και ντόπιο καταχτητή στα δύο αντάρτικα αυτός έκανε τις σπουδές του στο εξωτερικό και αρνιόταν ακόμα να υπογράψει κείμενο που κυκλοφορούσε στο εξωτερικό για τη μη εκτέλεση του Μπελογάννη.

Ο Α. Παπανδρέου σα “σοσιαλιστής” πολιτικός δεν είναι γέννημα της εσωτερικής πάλης της χώρας, αλλά ούτε και της παγκόσμιας ιδεολογικής πάλης, ούτε από την πλευρά του επιστημονικού σοσιαλισμού, ούτε από την πλευρά του ρεβιζιονισμού.

Ο Α. Παπανδρέου ήταν ένας εισαγόμενος “σοσιαλιστής” που το πολιτικό του διαβατήριο το σφράγισαν οι μυστικές υπηρεσίες του Κρεμλίνου, αξιοποιώντας τις παλές τροτσικιστικές του καταβολές. Γενικά είναι ένας εισαγόμενος πολιτικός που έρχεται στην Ελλάδα το 1961 σε μια περίοδο που παγκόσμια χαρακτηρίζεται από τη λήξη του “ψυχρού πολέμου” με το διδύμο Κέννεντυ-Χρουστσόφ. Είναι εκείνη η περίοδο που δίνεται η δυνατότητα στο σοβιετικό ρεβιζιονισμό να ανοιχτεί στη Δύση, να αρχίζει να γεμίζει δηλαδή με φουρνιές πραχτώρων τις χώρες της επιπροτής του αμερικανικού υπεριασιασμού. Η πολιτική δράση του Α. Παπανδρέου από την πρώτη του στιγμή που πάτησε το πόδι του στην Ελλάδα μέχρι το θάνατό του υπηρέτησε ένα συγκεκριμένο στόχο: Μέσα από την αξιοποίηση του αντιούρκικου σοβινισμού να διασπάσει τα αστικά φιλοδυτικά κόμματα, να αδυνατίσει τις ανεξαρτησιακές τριτοκοσμικές πλευρές της αστικής τάξης και να οδηγήσει τη χώρα στη σφαίρα της ρώσικης επιρροής.

Από το 1961-64 ο Α. Παπανδρέου δεν εμφανίζεται ανοιχτά στην πολιτική δράση. Στις εκλογές του 1961, στον ανένδοτο 1961-1963 και στις εκλογές του '63 ο Α. Παπανδρέου δεν κάνει ανοιχτή πολιτική. Άλλα είναι αυτός που πλέξει τον Γ. Παπανδρέου να τραβήξει την Ένωση Κέντρου. σε μια αντιαμερικανική γραμμή.

Η Ε.Κ. ήταν εκείνη την περίοδο ένας συνασπισμός σοβινιστικών κομμάτων της αστικής τάξης που κινιόταν και αυτός όπως και η Ε.Ρ.Ε. του Κ. Καραμανλή σε μια φιλοαμερικανική κατεύθυνση.

Ο Α. Παπανδρέου δε μπορούσε να υποταχτεί στο φιλοαμερικανισμό της Ε.Κ., με την ένταξή του μέσα σ' αυτή. Όλη του η ταχτική βρισκόταν στην δέυνση των αντιθέσων ανάμεσα στην Ε.Ρ.Ε. και την Ε.Κ. και μέσα από εκεί στην καλλιέργεια του αντιαμερικανισμού, αλλά και στην δέυνση των αντιθέσων μέσα στην Ε.Κ. με την αξιοποίηση του σοβινισμού ιδιαίτερα με τη χρησιμοποίηση του Κυπριακού.

Όμως ο αντιαμερικανισμός του Παπανδρέου δεν είναι προοδευτικός. Γιατί γίνεται μέσα από την υποδαύλιση μέχρι υστερίας του ελληνικού

σοβινισμού και βρίσκεται άμεσα στην υπηρεσία της ρώσικης πολιτικής. Ο σοβινισμός που ξεσκούνει ο Παπανδρέου είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του αντιμπεριαλιστικού αγώνα του ελληνικού λαού.

Έτσι είναι αυτός που σπρώχνει τον Γ. Παπανδρέου στη μη αναγνώριση των εκλογικών αποτελεσμάτων του 1961 και στον ανένδοτο του 1961-63, που δέχνει τις αντιθέσεις μέσα στην Ε.Κ. Ο Α. Παπανδρέου εμφανίζεται ανοιχτά πολιτικά στις εκλογές του 1964 όπου η Ε.Κ. καταχτά μεγάλη πλειοψηφία και μπαίνει στην κυβέρνηση με στόχο να αλάσει την ηγεσία της Ε.Κ.

Αυτό το επιχειρεί οξύνοντας τον αντιαμερικανισμό με ενέργειες όπως το κλείσιμο της “Φωνής της Αμερικής”, αλλά ιδιαίτερα με την Κύπρο, όπου χτυπάει μετά τις σφαγές των ελλήνων φασιστών και τους βομβαρδισμούς των Τούρκων το 1964 το σχέδιο ειρήνευσης των Αμερικάνων με την ονομασία Σάντυς-Μπωλ. Ταυτόχρονα είναι αυτός που σπρώχνει τον Γ. Παπανδρέου στη ρήξη με το Παλάτι το 1965.

Έτσι ανοίγει το δρόμο προς τη λεγόμενη αποστασία, προς τη διάλυση δηλαδή της Ε.Κ.

Ταυτόχρονα ο Α. Παπανδρέου οργανώνει μια ακραία σοβινιστική συνωμοτική οργάνωση μέσα στο στρατό, τον περιβόλο ΑΣΠΙΔΑ και ξεκινάει το δεύτερο ανένδοτο ενάντια στην “αποστασία”.

Εκεί έρχεται πλέον σε ανοιχτή σύγκρουση με τον Γ. Παπανδρέου.

Είναι η κρίσιμη περίοδος 1966-1967. Ο Α. Παπανδρέου έχει αναδειχθεί σε κέντρο της ανωμαλίας, έχοντας διασπάσει τις αστικές πολιτικές δυνάμεις, οξύνοντας με βάση το

Κυπριακό τον κάλπικο αντιαμερικανισμό του. Μια τελευταία προσπάθεια του Γ. Παπανδρέου να έρθει σε συμφωνία με τον αρχηγό της Ε.Ρ.Ε. Π. Κανελλόπουλο για προσφυγή στις κάλπες με την υπηρεσιακή κυβέρνηση του Ι. Παρασκευόπουλου τοπολύζεται από τον Α. Παπανδρέου. Ο δρόμος πλέον για το φασιστικό πραξικόπημα του '67 είναι ανοιχτός!

Είναι εδώ χαρακτηριστικό ένα απόστασμα από το βιβλίο του Α. Παπανδρέου “Η Δημοκρατία στο απόσπασμα”:

«Προβάλλεται συχνά ο ισχυρισμός πως το δημοκρατικό στρατόπεδο, ιδιαίτερα εγώ, φέρω την ευθύνη του πραξικοπήματος, γιατί προκάλεσα την κρίση πρωθυΐας των αντερβολικά ριζοσπαστικό, ένα εξτρεμιστικό μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα. Έπρεπε δηλαδή, να είναι λιγότερο ριζοσπαστικός οι προτάσεις μου για μεταρρύθμιση και τα συνθήματα μου λιγότερο συναρπαστικά. Έτσι διατείνονται μερικοί, θα είχε αποφευχθεί η στρατιωτική διχτατορία στην Ελλάδα. Δε μπορώ βέβαια παρά να συμφωνήσω πως έτσι θα μπορούσε να αποφευχθεί το στρατιωτικό πραξικόπημα, απορρίπτω όμως εξ' ολοκλήρου αυτό το επιχείρημα. Και

μόνο γιατί βασίζεται στην εσφαλμένη λογική πως δε θα πρέπει να αναλαμβάνεται καμιά μεταρρυθμιστική προσπάθεια από φόρο μήπως καταλάβει βίαια την εξουσία κάποια αντιδραστική ομάδα, πως οι άνθρωποι πρέπει να αποδέχονται τη μοίρα τους, είτε τους αρέσει είτε όχι, από φόρο μήπως βρεθούν σε ακόμα χειρότερη κατάσταση»

Εδώ ο Α. Παπανδρέου παραδέχεται ανοιχτά τις ευθύνες του για τη διχτατορία. Όσο για την “επαναστατική” ...λογική των μεταρρυθμίσεων ένα θα πούμε: Πως σε κάθε μεταρρύθμιση αντιστοιχεί και ένας συσχετισμός πάλης για την εφαρμογή της. Ποιά ήταν λοιπόν η πάλη από τις δυνάμεις των “μεταρρυθμίσεων” ενάντια στην επιβολή της διχτατορίας;

Καμιά!

Ακριβώς γιατί δε μπορούσε να υπάρξει στο βαθμό που η πολιτική του Α. Παπανδρέου αλλά και του ρεβιζιονισμού των Τούρκων το 1964 το σχέδιο ειρήνευσης των προβοκάτσια και στις συνωμοσίες τύπου ΑΣΠΙΔΑ και όχι στο λαϊκό κίνημα.

Στη διάρκεια της διχτατορίας, την οποία ο Α. Παπανδρέου την περνάει στο εξωτερικό, συνεχίζει την ίδια πολιτική. Την έχουντη του αντιαμερικανισμού με τη διάσπαση των αστικών πολιτικών δυνάμεων.

Συγκροτεί το Π.Α.Κ. και αρνιέται κάθε ενιαία δράση των αντιδικτατορικών δυνάμεων, ιδιαίτερα χτυπάει την Ε.Κ. Είναι χαρακτηριστικό το γράμμα που στέλνει ο ίδιος εκ μέρους του Π.Α.Κ.

Αυτή είναι η βασική δουλειά του Α. Παπανδρέου. Μέσα από τη διάλυση του Κέντρου, να φτιάξει ένα καινούριο κόμμα που θα συσπερώσει το σοβινισμό μαχητικά ενάντια στον αμερικανικό υπεριασιασμό και στη Δύση.

στο γραμματέα της ΕΚ-ΕΔΗΝ Ε-χωτερικού για το συνέδριο της Ε.Κ., το 1971.

Γράφει:

«Μου είναι δύσκολο να καταλάβω σε το οφείλεται η επίμονη αφέλεια ηγετικών κύκλων που ακόμη πιστεύουν ότι η Αμερική ή οι χώρες του ΝΑΤΟ θα πρωθήσουν μια κάποια μη χουντική λύση. Ο κυριαρχικός ρόλος που παιζουν στη διαμόρφωση πολιτικής το Πεντάγωνο και τα μεγάλα μονοπλιακά συγκρότημα των Η.Π.Α., καθιστούν αδύνατη μια αποδήμηση αλλαγή στην Ελλάδα (με εξαίρεση την εφαρμογή του Συντάγματος του '68 κάτω από την αιγιδά της χουντάς) που δε θα πρέπει από δυναμικό ένοπλο αγώνα και σκληρή αναμέτρηση». Η γραμμή του ένοπλου αγώνα ενάντια στις «δυνάμεις κατοχής του αμερικανικού υπεριασιασμού και στους πράχτορές του στην Ελλάδα» για μια «Σοσιαλιστική και όχι απλώς Σοσιαλδημοκρατική, Δημοκρατική - ή Δημοκρατία δε στα πλαίσια μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας ξεπερνάει τον απολιθωμένο κοινοβουλευτικό τύπο» είναι η βάση για τη συγκρότηση του Π.Α.Κ., του σκληρού πυρήνα για τη μετέπειτα συγκρότηση του Π.Α.Σ.Ο.Κ.

Αυτή είναι η βασική δουλειά του Α. Παπανδρέου. Μέσα από τη διάλυση του Κέντρου, να φτιάξει ένα καινούριο κόμμα που θα συσπερώσει το σοβινισμό μαχητικά ενάντια στον αμερικανικό υπεριασιασμό, με βάση την αξιοποίηση του σοβινισμού και με βασική μέθοδο το οικονομικό σαμποτάζ και την τρομοκρατία μεταξύ από την αξιοποίηση του σοβινισμού και με βασική μέθοδο το οικονομικό σαμποτάζ και την τρομοκρατία μέσα από την “17Ν”, στην παραλυσία και στη διάσπαση την αστική τάξη και το λαό στην αδράνεια για να κυριαρχήσει στη χώρα ο ρώσικος υπεριασιασμός, αυ

Αναδημοσιεύουμε σ' αυτό το φύλλο της Νέας Ανατολής μια μονογραφία του Δ. Λιθοξόου, του ιστορικού που έστω και χρόνια με συνέπεια μελετάει και ξεσκεπάζει το μεγάλο κρυμμένο έγκλημα του ελληνικού σοβιετισμού, την εθνοεκκαθάριση και καταπίεση

των εθνικά Μακεδόνων. Εδώ φέρνει στην επιφάνεια και σχολιάζει το υπόμνημα ενός από τους εμπνευστές και καθοδηγητές αυτής της εθνοεκκαθάρισης, του Φίλιππου Δραγούμη προς το Γενικό Επιτελείο Στρατού το 1948.

Μέσα από τις ψυχρές σελίδες αυτού του εγγράφου ξεπροβάλλει ανατριχιαστικά το σχέδιο της εξόντωσης της μακεδονικής εθνικής μειονότητας και η λογική αυτού του σχεδίου που ενώνει τον εθνικισμό με το μίσος ενάντια στην κομμουνιστική επανάσταση στην

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ του Δημήτρη Λιδοξόου

Το ιστορικό ντοκουμέντο που παρουσιάζεται στις επόμενες σελίδες είναι ένα απόρρητο υπόμνημα είκοσι δακτυλογραφημένων σελίδων του Φίλιππου Δραγούμη προς το Γενικό Επιτελείο Στρατού, με ημερομηνία 12 Νοεμβρίου 1948. Το υπόμνημα βρίσκεται στο προσωπικό αρχείο του Φ. Δραγούμη, στη Γεννάδειο Βιβλιοθήκη, στον υποφάκελο 104.6, με αριθμό εγγράφου 160 και τίτλο *Περί των παραμεθορίων βουλγαροφώνων πληθυσμών*.

Ο συντάκτης του υπομνήματος Φίλιππος Δραγούμης (1890-1980), καταγόμενος από το ελληνικό χωριό Βογατσικό ή Μπογκάτσκο της περιοχής Καστοριάς, γιος του Στέφανου και αδελφός του Ιωνα Δραγούμη, υπήρξε ένα κορυφαίο πολιτικό στέλεχος του ελληνικού κράτους, η καριέρα του οποίου ταυτίστηκε με τη διαδικασία εξελληνισμού των μη ελληνοφώνων πληθυσμών των επαρχιών της Μακεδονίας που ενσωματώθηκαν, μετά τους βαλκανικούς πολέμους και τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, στην Ελλάδα.

Την εποχή που συντάσσεται το υπόμνημα, οι μάχες ανάμεσα στις σύμμαχες δυνάμεις Δημοκρατικού Στρατού και Ν.Ο.Φ., από τη μια, και Ελληνικού Στρατού, από την άλλη, διεξάγονται με εξαιρετική σφρόδροτη στη δυτική Μακεδονία. Το ελληνικό κράτος, παράλληλα με τις στρατιωτικές επιχειρήσεις, οργανώνει την ιδεολογική επίθεση κατά της μακεδονικής εθνικής κοινότητας. Ο Φ. Δραγούμης, βαθύς γνώστης του μακεδονικού ζητήματος, τέσσερις φορές βουλευτής Φλώρινας-Καστοριάς (1920-22, 1926-28, 1932-33, 1933-35), πρώην γενικός διοικητής Μακεδονίας (1932-1934), υφυπουργός Εξωτερικών (5/1944-1/1945, 4-11/1946), υπουργός Στρατιωτικών (11/1946-1/1947) και βουλευτής Θεσσαλονίκης τα χρόνια εκείνα (1946-1949), προσφέρει τις γνώσεις και την πολιτική σκέψη του στο σχεδιασμό και την αναδόμηση της ελληνικής προπαγάνδας, λαμβάνοντας υπόψη τις ραγδαίες εξελίξεις στη βαλκανική.

Το ερώτημα που έχει τεθεί στο Φ. Δραγούμη, ως μέλος της Επιτροπής Εθνικών Δημοσιευμάτων, από το Γ.Ε.Σ. αφορά «τους προκριτέους όρους δια τον χαρακτηρισμόν του γλωσσικού σλανικού ιδιώματος πληθυσμών παραμεθορίων τινών χωριών της Βορείας Ελλάδος και δη της Δυτικής Μακεδονίας» (σ. 1). Με άλλα λόγια δηλαδή, το στρατιωτικό επιτελείο ψάχνει να βρει το συμφέρον -στην εξυπηρέτηση των εσωτερικών και διεθνών αναγκών του ελληνικού κράτους- όνομα για να ξαναβαπτίσει τη μακεδονική γλώσσα.

Ο Φ. Δραγούμης επιχειρεί διεξοδικά με το υπόμνημά του να βοηθήσει την ελληνική προπαγάνδα να αρνηθεί τους μέχρι τότε τρεις όρους τους οποίους επισήμως είχε χρησιμοποιήσει στις απογραφές της η Ελλάδα για να χαρακτηρίσει διαδοχικά τη γλώσσα των Μακεδόνων: μακεδονική το 1920, μακεδονοσλανική το 1928 και σλαβική το 1940.

Το πρώτο κεφάλαιο του υπομνήματος έχει τίτλο *Απόρριψις του όρου Σλανομακεδόνες* και η επεξήγηση των λόγων της απόρριψης παρατίθεται αμέσως. Είναι το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών που αναγνωρίζει το βλαβερόν της χρήσεώς του υπό των σλανοκομουνιστών τεθέντος από σκοπού εις διεθνή κυκλοφορίαν όρου Σλανομακεδονική γλώσσα και Σλανομακεδονική εθνότης και επιθυμεί την άρνηση του όρου.

Παρά το γεγονός ότι οι όροι μακεδονική γλώσσα και μακεδονικό έθνος δεν έπαισαν να χρησιμοποιούνται τη δεκαετία του '40 από τους ελληνες κομμουνιστές, είναι αλήθεια ότι ταυτόχρονα η κομματική διάλεκτος επέβαλε και τη χρήση του όρου Σλαβομα-

κεδόνες.

Το Κ.Κ.Ε. πάντως την περίοδο εκείνη ταυτίζει τον όρο Σλαβομακεδόνες με τον όρο *Μακεδόνες*, σεβόμενο προφανώς τόσο την παλαιότερη απόφαση της Κομμουνιστικής Διεθνούς για το μακεδονικό ζήτημα της 25/2/1934, όπου καταγγέλλεται η άρνηση της ύπαρξης του μακεδονικού έθνους από τα τρία ιμπεριαλιστικά κράτη που διαίρεσαν τη *Μακεδονία*, όσο και τη δική του απόφαση του δου συνεδρίου (12/1935), όπου καταγγέλλεται ο τρομακτικός στραγγαλισμός των δικαιωμάτων των εθνικών μειονοτήτων που κατοικούν στην Ελλάδα και κατά πρώτο λόγο των Μακεδόνων.

Απόδειξη του ότι για το Κ.Κ.Ε. οι όροι *Μακεδόνες* και *Σλαβομακεδόνες* ταυτίζονται τα χρόνια εκείνα, είναι η απόφαση της 5ης Ολομέλειας της κεντρικής επιτροπής του κόμματος (31/12/1949), δυο μήνες μετά τη σύνταξη του παρόντος υπομνήματος, στην οποία γίνεται λόγος για την πλήρη εθνική αποκατάσταση του μακεδονικού-σλαβομακεδονικού λαού, έτσι όπως τη θέλει ο ίδιος.

Ο Δραγούμης δηλώνει εξαρχής πως χαίρει για την απόφαση-πλαισίο που θέτει το υπουργείο Εξωτερικών, την απόρριψη δηλαδή του όρου *Σλανομακεδόνες*, και συνηγορεί ξεκινώντας με μια γλωσσολογική προσέγγιση:

«Η σημερινή βουλγαρική γλώσσα παρουσιάζει αξιοσημείωτα ίχνη τρίτης γλώσσης, πιθανώς της εξαφανισθείσης αρχαίας θρακικής ή της ιλλυρικής. Π.χ. η σλανοβουλγαρική γλώσσα τοποθετεί το άρθρον εις το τέλος του ουσιαστικού, όπως και εις τα σημερινά ρουμανικά, εις τα κουτσοβλαχικά και εις τα αλβανικά και όπως εις καμίαν άλλην σλανικήν γλώσσαν δεν συμβαίνει. Τα αυτά ακριβώς χαρακτηριστικά παρουσιάζει και το σλανικόν ιδίωμα το ομιλούμενον εις τινα βορειότερα μέρη της Μακεδονίας» (σ. 1-2).

Από τη σημαντική αυτή παρατίρηση και τη συμπληρωματική ορθή διαπίστωση ότι «την σερβικήν, η οποία ομιλείται βορείως των Σκοτίων, οι Σλανομακεδόνες δυσκολεύονται πολύ να εννοήσουν, ενώ την βουλγαρικήν εννοούν» (σ. 2), ο Δραγούμης με ένα λογικό άλμα καταλήγει στο πρώτο αυθαίρετο συμπέρασμα, πως «δεν πρόκειται δηλαδή περί ιδιαιτέρας γλώσσης, ουδέ περί βουλγαρικής διαλέκτου, αλλά περί της ιδίας της βουλγαρικής γλώσσης με τινας λεκτικάς διαφοράς» (σ.2). Φτάνει έτσι σε μια θέση τόσο ακραία, που ο έλληνας εθνικιστής γλωσσολόγος Νικ. Ανδριώτης θα αναγκαστεί μια δεκαετία αργότερα να διορθώσει, υπογραμμίζοντας ότι «πιο ασκανδάλιστο, προσφυέστερο και πλησιέστερο προς την αλήθεια είναι να γίνεται λόγος για σλαβικό ιδίωμα».

Στη συνέχεια όχι από άγνοια, αλλά συνειδητά λέγοντας ψέματα, ισχυρίζεται ότι «οι ομιλούντες αυτήν (τη γλώσσα) ουδέποτε εις το παρελθόν την απεκάλεσαν σερβικήν ή άλλως πως, ει μόνον βουλγαρικήν» (σ.2), όταν είναι γνωστό πως στον οίκο Δραγούμη τόσο ο πατέρας του Στέφανος όσο και ο γαμπρός του Παύλος Μελάς μιλούσαν περί μακεδονικής γλώσσας, οι δε επιστολές του τελευταίου προς την αδελφή του Ναταλία, πρωτοδημοσιευμένες το 1926, το μαρτυρούν.

Κατακρίνει επίσης τους ελληνόφρονες που «εκ μίσους προς τους Βουλγάρους μιλήσαν για ένα ιδιαίτερον μακεδονικόν ιδίωμα μη σλανικόν πλησιάζον προς τα ελληνικά» (σ. 2), φωτογραφίζοντας κυρίως τον Κωνσταντίνο Τσιούλκα και όσα φαιδρά έγραψε το 1907 για τη μακεδονική γλώσσα.

Επανέρχεται στο διαδεδομένο προπαγανδιστικό ισχυρισμό πως οι μη ελληνόφωνοι της νότιας βαλκανικής είναι Έλληνες «λησμονήσαντες την ελληνικήν» (σ. 2) και κλείνει το πρώτο κεφάλαιο με μια άσχετη και αντιφατική προς τα προηγούμενα, απόλυτα όμως επιστημονική και διεθνώς αποδεκτή σήμερα θέση, ότι «η γλώσσα δεν αρκεί (για) να χαρακτηρίση την καταγωγήν και τον εθνισμόν» (σ. 2).

Στο δεύτερο κεφάλαιο, με τίτλο *Προτίμησις του όρου βουλγαρόφωνοι Έλληνες, ο Φίλιππος Δραγούμης συγκεκριμενοποιεί την πρότασή του*. Εδώ διαβάζουμε ότι οι Σέρβοι μετά το 1912 ονόμαζαν την πλειοψηφία του πληθυσμού των μακεδονικών επαρχιών που κατέκτησαν Σλάβους της *Μακεδονίας* ή *Σλανομακεδόνες* και ενστάλαζαν «επιμόνως εις την συνείδησην όσων δεν ηδύναντο να προσελκύσουν εις τον σερβισμόν την ιδέαν της υπάρξεως ιδιαιτέρας σλανικής μακεδονικής εθνότητος διαφόρου της βουλγαρικής και εν ανάγκη της καθαυτό σερβικής» (σ.3).

Αναφέρομενος στους τσεντραλιστές μακεδόνες επαναστάτες, γράφει για το *Σοσιαλιστικόν Αυτονομιστικόν Μακεδονικόν Κομιτάτον*

κατά τη γνώμη του συμβαίνει αυτό:

«Ο όρος σλαυική γλωσσική μειονότητης είναι ουσιαστικώς ταυτόσημος προς τον όρον σλαυομακεδονική. Θεωρητικώς θα ηδύνατο να υποστηριχθή ότι δεν έχει στενάς εθνικόν χαρακτήρα, αλλά μόνον γλωσσικόν ή και ευρύτερον φυλετικόν. Την σλαυικήν οικογένειαν απαρτίζουν πολλά έθνη με διαφόρους σλαυικάς γλώσσας. Άλλ' εις την πράξιν, εάν αναγνωρίζουμε σλαυικήν γλωσσικήν μειονότητα εις τη Μακεδονίαν, διάφορον της βουλγαρικής και της σερβικής θα μετεπίπτουμεν αυτομάτως και αναγκαστικώς εις την σλαυοκομμουνιστικήν θεωρίαν της υπάρξεως ιδιαιτέρας σλαυομακεδονικής εθνότητος» (σ.6).

Δυο χρόνια αργότερα σε επιστολή του προς το φίλο του Χρ. Χριστίδη, μέλος για χρόνια της Μικτής Επιτροπής Ελληνοβουλγαρικής Μεταναστεύσεως και συγγραφέα του βιβλίου *Le Camouflage Macedoniens* (1949), ο Φ. Δραγούμης επανέρχεται στο περιεχόμενο της ανωτέρω παραγράφου ομολογώντας ότι εκεί εκθέτει «και όσους λόγους δεν μπορούν να ειπωθούν δημοσία».

Στη συνέχεια του κεφαλαίου ο συντάκτης του έρχεται στο ζήτημα της παλαιότερης απόφασης της ελληνικής κυβέρνησης (το 1925) για τη διδασκαλία της μακεδονικής γλώσσας στις μειονοτικές περιοχές, την έκδοση του μακεδόνικου αναγνωστικού *ABECEDAR* και στα της ανταλλαγής πληθυσμών βάσει της σύμβασης της Neuilly (σ. 7).

Για την πολιτική συμπάθεια των μακεδόνων αυτονομιστών την περίοδο του μεσοπολέμου προς το Κ.Κ.Ε., λόγω των θέσεων του στο μακεδονικό, σχολιάζει: «εψήφιζον κατά τας εκλογάς το κομμουνιστικό κόμμα, εκδηλούντες ούτω νομιμοφανώς την απέχθειάν των προς το φιλελεύθερον καθεστώς».

Υποβαθμίζει ωστόσο το θέμα, θεωρώντας μικρό το ποσοστό των κομμουνιστών: «Το κόμμα όμως τούτο εις τον νομόν Φλωρίνης και Καστορίας (ήτο τότε ενιαίος ο νομός) ελάμβανεν μόνον το δέκατον των ψήφων» (σ. 8).

Η παρατίρηση αυτή του Δραγούμη, για το μικρόν της εκλογικής βάσης, βρίσκεται στον αντίποδα των δύο υποστήριξε ο συνεργάτης και φίλος του, βαθύς γνώστης των μακεδονικών πραγμάτων, Κωνσταντίνος Καραβίδας, τα οποία, πιστεύω, είναι πολύ περισσότερο πλησίον της ιστορικής πραγματικότητας, φανερώνουν την ταραχή των ελληνικών αρχών και αξίζει να μεταφερθούν εδώ αυτούσια:

δυνάμεων:

«Προς αποφυγήν των χειροτέρων συνεπειών της διεθνούς αναγνωρίσεως, έστω και γλωσσικής μόνον - ήτοι όχι εθνικής-, βουλγαροφώνου ή γενικώτερον σλαυοφώνου μειονότητος, είναι ανάγκη από τούδε ν' αποφασίσωμεν και δραστηρίως, αλλ' αθορύβως, να εφαρμόσωμεν τ' ακόλουθα μέτρα, τα οποία από έτους επρότεινα προς τας τοπικάς αρχάς, διοικητικάς, δικαστικάς, στρατιωτικάς κλπ. της Δυτικής Μακεδονίας, όπως και προς το Υπουργείον επί των Εξωτερικών (προς τον μόνιμον υψηλούργον κ. Π. Πιπινέλην) και προς το Γεν. Επιτελείον του Στρατού (Στρατηγόν κ. Σ. Κιτριλάκην).

α. Οι συνεργασθέντες μετά των κατακτητών, και δη των Βουλγάρων, κατά την κατοχήν και οι καταδικασθέντες και καταδικαζόμενοι δι' εγκληματικάς πράξεις σχετιζόμενας προς τον συμμοριτισμόν και τον κομμουνισμόν εις τας παραμεθορίους εκείνας περιφερείας, καθώς και οι οικειοθελώς καταφυγόντες εις τα γειτονικά εδάφη ή προσχωρήσαντες εις τας συμμορίας (όχι αναγκαστικώς) και φυγοδικούντες να θεωρηθούν επισήμως ότι απέρριψαν την ελληνικήν ιθαγένειαν και έκαμαν εμπράκτως επιλογήν άλλης υπηκοότητος.

β. Τούτων να κατασχεθούν αι περιουσίαι, τα χωράφια δε να παραχωρώνται υπό του κράτους από τούδε προς καλλιέργειαν εις εγνωσμένων ελληνικών φροντημάτων ακτήμονας αγρότας συγχωριανούς, αλλά μόνον εκ πλησιοχώρων περιοχών, π.χ. εκ των ελληνοφώνων χωρίων του Γράμμου, δυναμένων ευκολώτερον να εγκληματισθούν εις τας σκληράς φυσικάς και κοινωνικάς συνθήκας των παραμεθορίων τούτων υψηπέδων, λαμβανομένης δε προνοίας όπως μη μεταβληθούν ούτοι εις τυραννίσκους των εναπομει-

νάντων παλαιών κατοίκων. Οι δε μέλλοντες να παραχωρηθούν εις τους εποίκους κλήροι δέον να είναι επαρκείς δια την συντήρησιν πενταμελούς οικογενείας, ώστε να έχουν συμφέρον να εγκατασταθούν οριστικώς και να μη εγκαταλείψουν με το πρώτον φύσημα αέρος τας νέας των κατοικίας, και

γ. Αι οικογένειαί των αδιακρίτως γλώσσης, δηλαδή και αι ελληνόφωνοι, να εκποιηθούν βαθμιαίως εις Νοτίαν Ελλάδα, σκορπιζόμεναι όμως επιμελώς ανά μίαν ή δύο το πολύ εις έκαστον χωρίον ή πόλιν συμφώνως προς τον νόμον περί ληστείας και προς ασφάλειαν των στρατιωτικών δυνάμεων, αι οποίαι διεξάγουν επιχειρήσεις εις τα παραμεθόρια. Κατά δε την μεταφοράν και την εγκατάστασίν των εις τους τόπους εκτοπίσεως να τηρώνται υπό των κρατικών οργάνων αυστηρώς όλαι οι νόμιμοι και ανθρωπιστικοί κανόνες συμπεριφοράς απέναντι των εκτοπιζόμενων γυναικοπαίδων... Εις τα παραμεθόρια ευρίσκονται εγκατεστημένοι εις επίκαιρα σημεία και ελληνόφωνοι πρόσφυγες (ως π.χ. οι εκ Ρωσίας Καυκάσιοι καλούμενοι), των οποίων πολλοί δυστυχώς τυγχάνουν επικίνδυνοι κομμουνισταί. Δια να μη, λοιπόν, κατηγορηθή η ελληνική κυβέρνησις ως ενεργούσα παρανόμως, ανελευθέρως και απανθρώπως, και δη διωγμόν γλωσσικόν και φυλετικόν, θα ήτο ενδεδειγμένον ν' αρχίσῃ η εκτόπισις από των οικογενειών των ελληνοφώνων κακούργων.

Τοιουτοτρόπως θα καταφανή η αρχή ότι όσοι εκ των καταδίκων ή φυγοδίκων απέδειξαν εμπράκτως ότι θέλουν ν' ανήκουν εις την σλαυομακεδονικήν, την βουλγαρικήν ή άλλην εθνότητα απέβαλον αυτομάτως την ελληνικήν ιθαγένειαν και δεν θα γίνουν πλέον δεκτοί εις το ελληνικόν έδαφος, θα τους σταλούν δε εν ευθέτω καιρώ αι οικογένειαί των, εφόσον δεν θα τας έχουν ήδη παραλάβει μεθ' εαυτών εις τας νέας των πατρίδας.

Εάν και μετά τούτο ηθέλομεν ευρεθή η ναγκασμένοι διεθνώς ν' αναγνωρίσωμεν την ύπαρξιν σλαυοφώνου ή βουλγαροφώνου γλωσσικής μειονότητος εν Ελλάδι, δεν θα τολμήσει κανέίς χωρικός να παρουσιασθή και να ζητήσῃ είτε το άνοιγμα μειονοτικών σχολείων και ναών ή έστω και την απλήν διδασκαλίαν του γλωσσικού ιδιώματός των εις το ελληνικόν δημοτικόν σχολείον του χωρίου του, διότι εν τω μεταξύ οι ρευστής συνειδήσεως βουλγαρόφωνοι θα έχουν παραδειγματισθή εκ των συνεπειών της εκριζώσεως των σλαυοκομμουνιστικών πρακτώρων συγχωριανών των της α' κατηγορίας και θα έχουν διαφωτισθή καταλλήλως υπό των αρμοδίων αρχών μας. Ιδίως η αφαίρεσις των αγρών και η απομάκρυνσις των οικογενειών θα έχη εμποιήσει βαθυτά την εισατούς εντύπωσιν, ώστε να μη υποκύψουν εις τας κρυφίας πιέσεις και απειλάς των σλαυοκομμουνιστών, εις τους επιδεικνύοντας δε εμμονήν εις την ελληνικήν παιδείαν και πίστιν εις την ελληνικήν εκκλησίαν θα είναι αφέλιμον να χορηγώνται ειδικαίη θητικαί αναγνωρίσεις και επιβραβεύσεις. Εάν όμως αντιθέτως πεισθώμεν εις τας υστερικάς και δημοκοπικά κραυγάς των ισχυριζόμενων ότι όλοι οι σλαυόφωνοι είναι ανάγκη να εκδιωχθούν βιαίως κλπ., θα δημιουργήσωμεν κατά την κρίσιμον ταύτην δια την διεθνή ειρήνη και την ελληνικήν υπόθεσιν στιγμήν ημείς, οι ίδιοι, εν Ελλάδι μειονότητα εθνικήν, της οποίας θα είναι αδύνατον πλέον ν' απαλλαγώμεν δι' οιασδήποτε αναγκαστικής ανταλλαγής ή άλλου ολοκληρωτικού μέτρου, απαραδέκτου διεθνώς και δυναμικώς απραγματοποίητου.

Τοιούτο δυναμικόν μέτρον κατά τα μέσα του λήγοντος έτους οιρισμέναι στρατιωτικά αρχαί εις Καστορίαν και Φλώριναν επιχειρήσαν να εφαρμόσουν απελαύνουσαι δια της βίας εκ των περιφερειών τουτων προς τα σύνορα και προς τας κατεχομένας υπό των συμμοριτών περιοχάς τοιαύτας οικογενείας παραμεινάσας εις τα χωρία των. Το αποτέλεσμα υπήρξε μετά τινας ημέρας να επανέλθουν σχεδόν όλαι και μετά νέαν απέλασιν να επανέλθουν δια δευτέραν φοράν είτε εις τα χωρία των είτε εις άλλα γειτονικά. Ευτυχώς ετέθη τέρμα εις το αυθαίρετον και εξαιρετικώς επικίνδυνον τούτο παιγνίδιον υπό του Γ.Ε.Σ. και της κυβερνήσεως.

Είναι απόλυτος ανάγκη ν' αντιληφθώμεν ότι κανέν μεμονωμένον μέτρον δεν δύναται να τεθή εις ε-

φαρμογήν άνευ υπευθύνου κυβερνητικής πρωτοβουλίας, πλήρους συνεργασίας και τελείου συντονισμού ενεργειών πάντων των αρμοδίων κλάδων της διοικήσεως. Οιαδήποτε δε πολιτική επί εθνικών ζητημάτων απαιτεί και την συγκατάθεσιν πάντων των νομιμοφόρων μεγάλων πολιτικών κομμάτων. Συγκεκριμένως, δια την τελεία συνεργασία των στρατιωτικών, των δικαστικών και των καθαρώς διοικητικών αρχών και της χωροφυλακής με γενικήν κατεύθυνσιν διδομένην υπό του Υπουργείου επί των Εξωτερικών εν συμπνοία εννοείται με το Γενικόν Επιτελείον του Στρατού» (σ. 15-18).

Το προτελευταίο κεφάλαιο του υπομνήματος επισημαίνει τη δέουσα που πρέπει να δοθεί προσοχή της πολιτείας περί του θέματος των ξενοφώνων και τον αντίκτυπο που μπορεί να έχει μια λαθεμένη πολιτική στο ζήτημα αυτό, κυρίως στην επεκτατική εξωτερική πο

συνέχεια από τη σελ. 5

Η εμμονή του Φ. Δραγούμη στο ζήτημα της μετονομασίας, όπως προκύπτει από τα ανωτέρω, αρκετές δεκαετίες πριν το ελληνικό κράτος δώσει και χάσει την πρόσφατη μάχη για το όνομα, τον ανακηρύσσει ιστορικά σε κύριο εμπνευστή της πολιτικής της μετονομασίας και πνευματικό ταγό μιας στρατηγικής που απομόνωσε διεθνώς την Ελλάδα και την οδήγησε σε κορυφαία διπλωματική ήττα. Οι έλληνες πρωταγωνιστές της αντιμακεδονικής πολιτικής των ετών 1991-1996 ήταν, χωρίς να το ξέρουν (οι περισσότεροι), φερέφωνα ή εργολάβοι μιας ιδέας που είχε ήδη ηλικία μισού αιώνα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Δημήτρης Λιθοζόου, *Μακεδονική γλώσσα και ελληνική προπαγάνδα*, περιοδικό ΖΟΡΑ τ. 6/1995, σ. 19.
 2. Μέσα από την Ακροναυπλία, το Μάιο του 1940, ο πρώτης γραμματέας του Κ.Κ.Ε. Παντελής Πουλιόπουλος, έγραψε: όποιος αρνείται τήν ύπαρξη, άλιτου ως τώρα, ενός εθνικού μακεδονικού ζητήματος στην ελληνική, βουλγαρική, σερβική Μακεδονία, είναι δίχως άλλο λακές της μπουρζουάζιας Παντελής Πουλιόπουλος, Άρθρα θέσεις και πολεμικές, ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ, Αθήνα 1976, σ. 78.
 3. Στην απόφαση της 25/2/1934 για το Μακεδονικό της Κομιουνιστικής Διεθνώς διαβάζουμε: Τα κυριαρχούντα έθνη των τριών ιμπεριαλιστικών κρατών που διαίρεσαν τη Μακεδονία στηρίζουν τον εθνικό διωγμό στην άρνηση των εθνικών ιδιομορφιών του μακεδονικού λαού, στην άρνηση της ύπαρξης του μακεδονικού έθνους. Ο ελληνικός σωβινισμός δηλώνει ότι ο αυτόχθων σλαβικός πληθυσμός στο κατεστημένο από αυτόν τμήμα της Μακεδονίας αποτελείται από Έλληνες που εκ-σλαβίστηκαν κατά τους περασμένους αιώνες και οι οποίοι θα πρέπει να "επιστρέψουν" διά της βίας στον ελληνικό πολιτισμό με το να τους απαγορεύεται να ομιλούν και να διδάσκονται στη μητρική τους γλώσσα. Βλ. Εφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 13/12/1995.

4. Στην πολιτική απόφαση που δημοσιεύτηκε στις 16/1/1936, το σχετικό απόσπασμα έχει ως εξής: ...ολοκληρώνουν την τυραννική πολιτική τους με τον πιο απάνθρωπο και τρομακτικό στραγγαλισμό των δικαιωμάτων των εθνικών μειονοτήτων που κατοικούν στην Ελλάδα και κατά πρώτο λόγο των Μακεδόνων. Στο Κ.Κ.Ε. επίσημα κείμενα, ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ, τ. 4, Αθήνα 1976, σ. 297.

5. Η απόφαση που δημοσιεύτηκε το Φεβρουάριο του 1949 γράφει: Στη Βόρεια Ελλάδα ο μακεδονικός (σλαβομακεδονικός) λαός τα' δωσε όλα για τον αγώνα και πολεμά με μια ολοκλήρωση πρωισμού και αυτοθυσίας που προκαλούν θαυμασμό. Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία, ότι σαν αποτέλεσμα της νίκης του ΔΣΕ και της λαϊκής επανάστασης, ο μακεδονικός λαός θα βρει την πλήρη εθνική αποκατάσταση του έτσι όπως το θέλει ο ίδιος, προσφέροντας σήμερα το αίμα του για να την αποκτήσει. Στο Κ.Κ.Ε. επίσημα κείμενα, τ. 6, Αθήνα 1987, σ. 337.

6. Ο καθηγητής Ανδριώτης από το 1960 έδινε γραμμή στο ελληνικό κράτος για τη στάση που θα κρατούσε τις

επόμενες δεκαετίες: Φυσικά δεν απόκειται στους ξένους να τους υποδείξουν το επίσημο όνομα του κράτους των Σκοπίων και της γλώσσας του. Δικαίωμα όμως και καθήκον τους είναι να θεωρηθούν τα ονόματα Μακεδονία, Μακεδόνες και Μακεδονική γλώσσα, προκειμένου για Σλάβους, ως ιστορικά και εθνολογικά αστήρικτα και αυθαίρετα. Για μας τους Έλληνες ιδιαιτέρως, δικαίωμα και καθήκον μας είναι να μη δεχτούμε ποτέ την καθιέρωση τους στη δική μας επίσημη ή ανεπίσημη ορολογία, ούτε για το κράτος, ούτε για τη γλώσσα του. Για μας, και, νομίζω, για κάθε αντικειμενικό κριτή, το πιο ασκανάδαλιστο προσφέστερο και πληρέστερο προς την αλήθεια όνομα είναι το Σλάβικο ιδίωμα του κράτους των Σκοπίων και η γλώσσα του, επανέκδοση ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ, Θεσσαλονίκη 1989, σ. 20-21.

7. Βλ. Ναταλία Μελά, *Παύλος Μελάς επανέκδοση ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ*, Αθήναι 1963, σ. 241, 244, 253.

8. Σύμφωνα λοιπόν με το γυμνασιάρχη Τσιούλκα, η ψυχή και η σεμιγδαλις της σλαβοφανούς διαλέκτου είνε ελληνική, τα δε κάρκαρα, τα πίτυρα και ει τί άλλο σμικρότερον είνε τούρκικα, λατινικά -και ταύτα δε πάλι εξ ημών- και ολίγιστα δε εξ επιδρομής σλάβικα. Αφήνοντας δε άφωνο τον αναγνώστη αμέσως μετά σημειώνει: Αρχόμενος δε του έργου οφείλω να ομολογήσω, ότι ουδεμίαν των σλάβικων γλωσσών γνωρίζω αγνοών μάλιστα και αυτόν τον αλφάριθμον αυτών. Κωνσταντίνος Τσιούλκας, Συμβολαί εις την διγλωσσίαν των Μακεδόνων εκ συγκρίσεως της σλαβοφανούς μακεδονικής γλώσσης προς την ελληνική, επανέκδοση ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ, Αθήνα 1991, σ. iε'.

9. Στην επιστολή του Δραγούμη προς το Χριστίδη (18/6/1950), που αντίγραφό της βρίσκεται σήμερα στο αρχείο του πρώτου, υποφάκελος 104.7, διαβάζουμε: Βασικά διαφωνώ προς τη χρήση του όρου "σλανόφωνοί" Έλληνες, αντί του αληθινού "βουλγαρόφωνοί" Έλληνες. Οι σχετικές αντιρρήσεις μου ευρίσκονται στο βιβλίο μου ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΕΛΛΑΔΑ και μάλιστα στο άρθρο Η ΣΠΟΝΔΥΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ, αλλά κυρίως σ' ένα υπόμνημα προς το Γεν. Επιτελείο του Στρατού, που το είχα υποβάλει στα 1948. Εκεί εκθέτω και όσους λόγους δε μπορούν να ειπωθούν δημόσια. Είχα μ' αυτό κατορθώσει τέλος πάντων να μη γίνεται πια χρήση τουλάχιστον επίσημα του όρου "σλανομακεδόνες", ωστόσο δεν κατάφερα να αντικατασταθεί ο όρος σλανόφωνοι με τον όρο βουλγαρόφωνοι, γιατί σλανόφωνοι καταντά στην ουσία να είναι ταυτόσημοι με το σλανομακεδόνες.

10. Βλ. και περιοδικό, ΖΟΡΑ τ. 7/1995, σ. 4.

11. Κωνσταντίνος Καρραβίδας, *Αγροτικά*, επανέκδοση Α.Τ.Ε., Αθήνα 1978, σ. 306-307.

12. Ο υπουργός Εξωτερικών Αντώνης Σαμαράς, στις 11/3/92 δήλωνε γραπτώς στη βουλή ότι η Ελλάδα δε διαθέτει στοιχεία για τον ακριβή αριθμό των χιλιάδων Ελλήνων που ζουν, σήμερα στην ευρύτερη περιοχή των Σκοπίων. Το ίδιο διάστημα η υψηλουργός Τσουδερού, εκτιμούσε τον ακριβή αριθμό τους σε 380.740 άτομα!

13. Είναι χαρακτηριστική η παρατήρηση του Ελευθερίου Βενιζέλου, σε υπόμνημα του προς το υπουργείο Εξωτερικών στις 17/1/1922, αναφορικά με τη σκοπιμότητα της αναγκαστικής ανταλλαγής πληθυσμών στις πρόσφατα προσαρτημένες βόρειες επαρχίες του ελληνικού κράτους: τα σύνο-

ρα ουδέποτε θα είναι ασφαλή εάν η Δυτική Θράκη και Μακεδονία δεν καταστούν και εθνολογικώς, όχι μόνο πολιτικώς ελληνικά χώραι. Παρατίθεται από τον Κωνσταντίνο Σβολόπουλο στο έργο του, *Η απόφαση για την υποχρεωτική ανταλλαγή των πληθυσμών μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας*, έκδοση ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ, Θεσσαλονίκη 1981, σ. 15.

14. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον, καθώς φανερώνει σκέψεις και πρακτικές του ελληνικού κράτους προς τους Μακεδόνες εκείνα τα χρόνια, παρουσιάζει η πρόταση του Χρ. Χριστίδη (για τον οποίο ήδη έγινε λόγος) που υπάρχει σε εμπιστευτικό σημείωμα του με ημερομηνία 19/4/1946 και τίτλο Περί της εν Δυτική Μακεδονία Καταστάσεως, πρέπει να δείξη η Ελληνική Κυβέρνησης αποφασιστικότητα μετά συνέσεως. Κατά την πεποίθησην μας πρέπει να εκτοπισθούν αμέσως μεν προς το εσωτερικό μερικά επικίνδυνα πρόσωπα εκ σχεδόν χωρίου γηγενών. Εξ αλλού όμως πρέπει ν' απομακρυνθούν οριστικώς, εκτός των συνόρων της Χώρας μας, 60-70.000 Σλαβομακεδόνες, των περιφερειών Φλωρίνης, Καστοριάς και Πέλλης. Δεν πρέπει να επαναληφθῇ το σφάλμα του 1920-1924. Εάν αι εδαφικαί αξιώσεις της Ελλάδος αι αποβλέπουσαι εις την κατοχήρωσην της ασφάλειας της, δεν ικανοποιηθούν, πρέπει νη εξασφάλισης να πραγματοποιηθῇ εν μέρει τουλάχιστον δια της ουσιώδους μεταβολής της εθνολογικής συνθέσεως των συνοριακών περιοχών της Δυτικής Μακεδονίας, απομακρυνομένων των αμφιβόλου συνειδήσεως πληθυσμών και εγκαθισταμένων εκεί ακραιφνώς Ελλήνων τοιούτων, Κρητών ει δυνατόν. Υπάρχει παλαιά παράδοσις αγώνων των Κρητών δια την υπεράσπισην της ελληνικότητος της Μακεδονίας. Βλ. αρχείο Φ. Δραγούμη, υποφ. 104.5, έγγραφο 133.

15. Αρχείο Φ. Δραγούμη, υποφ. 104.5, έγγραφο 134.

16. Ο εποικισμός της περιοχής Πρεσπών με Αρβανιτοβλάχους, που έγινε τη δεκαετία του '50, είναι ακριβής υλοποίηση αυτής της πρότασης.

17. Η αγριότητα του ελληνικού στρατού προς τους Μακεδόνες, μείωσε στις περιοχές Φλωρίνας-Καστοριάς τον πληθυσμό τους κατά 40%. Ορισμένα μάλιστα μακεδονικά χωριά στην απογραφή του 1951, είχαν ερημώσει εντελώς: Γιανόβενι, Όμοτσκο, Λαμπάνιτσα, Τσούκα, Μπάφω, Πελκάτ, Πρεκοπάνα, Γκράστεν, Τέρνοβο, Γκέρμαν, Σμάρντες, Σέτινα, Μπεσφίνα, Ρούνταρι, Ρέχοβο, Μπούκοβικ, Ραχμανλή, Βαμπέλ, Σλίμιντσα, Λουθράντες, Ντρόμπιτσα, Νόβοσελο, Μέντοβο, Παπαδιά, Κόστεντες.

Γίνεται τελευταία πολύς θόρυβος ενάντια στο ρατσισμό με το συνηθισμένο ανώδυνο τρόπο του ΣΥΝ, του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και του ψευτοΚΚΕ. Φεστιβάλ συγκεντρώσεις ενάντια στη "Χρυσή Αυγή", όλα έχουν ένα κοινό παρανομαστή. Αποφεύγονταν να θίξουν το βασικό στον ελληνικό ρατσισμό, που είναι ο εθνοφυλλετικός του χαρακτήρας. Γιαυτό συγκεντρώνουν το ζήτημα στην πάλη υπέρ του μετανάστη εργάτη. Λες και στη χιτλερική Γερμανία ή ακόμα και στη νότια Αφρική το ζήτημα

ήταν ο ρατσισμός ενάντια στο μετανάστη.

Ο ρατσισμός παντού είναι άρρηχτα δεμένος με τον σωβινισμό. Στην Ελλάδα αυτή η σχέση είναι ανοιχτή και σκανδαλώδης.

Η προκήρυξη που ακολουθεί είναι μια πρώτη συστηματική τοποθέτηση της ΟΑΚΚΕ στο ζήτημα της πάλης ενάντια στο ρατσισμό στη χώρα μας και τα καθήκοντα των ελλήνων δημοκρατών σχετικά με τους μετανάστες.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΕΘΝΟ-ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΙΔΙΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ ΓΙΑ ΙΔΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Δεν μπορεί σήμερα, σε μια χώρα σαν την Ελλάδα να υπάρξει ένα γνήσιο κίνημα ενάντια στον ρατσισμό αν δεν έρθει σε βαθειά σύγκρουση με τις κυρίαρχες θεωρίες του εθνικού ρατσισμού.

Πρόκειται για τις θεωρίες και τις πολιτικές πρακτικές που στο κέντρο τους έχουν τη θέση για την "καθαρότητα και την ανωτερότητα της ελληνικής φυλής". Στο όνομα τους το ελληνικό κράτος ακολούθησε μια πολιτική πραγματικής εθνοκάθαρσης και συνεχίζει με τη βάρβαρη καταπίεση της εθνικής μακεδονικής και της τούρκικης μειονότητας. Με τη θεωρία των "ενιαίων συμφερόντων του ελληνισμού" επεμβαίνει σ' όλες τις γειτονικές χώρες στο όνομα της υπεράσπισης των ελληνικών εθνικών μειονοτήτων εκεί. Στο όνομα της θεωρίας της "ιστορίας του ελληνισμού" αρνείται την ανεξάρτητη ύπαρξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Είναι ο ελληνικός εθνο-ρατσισμός που προωθεί συμμαχίες πολέμου με τη χιτλερική Σερβία και τους ρώσους ιμπεριαλιστές σφαγείς του τσετσενικού λαού.

Αυτός είναι ο εθνο-ρατσισμός που ανάγει σε υπέρτατο ιδανικό την υπεράσπιση του ελληνισμού που απειλείται τάχα από τη ...συνωμοσία των "βαρβάρων" της "ανθελληνικής" Δ. Ευρώπης. Ενάντια σ' αυτό το ρατσισμό που χτυπάει σήμερα τα τύμπανα του πολέμου και του φασισμού, πρέπει να δώσει την πάλη του το δημοκρατικό και επαναστατικό κίνημα, προωθώντας τα μεγάλα ιδανικά του διεθνισμού, της ισότητας και της δικαιοσύνης στις σχέσεις ανάμεσα στους λαούς και στις χώρες. Αυτά τα πιο αιχμηρά ζητήματα της αντιρατσιστικής πάλης που υποχρεώνουν την εργατική τάξη και την επαναστατική νεολαία στην πιο βαθιά σύγκρουση με την αντίδραση λείπουν απ' τον καθεστωτικό αντιρατσισμό της μόδας.

Το ζήτημα των ξένων εργατών στην Ελλάδα δεν είναι πάνω απ' όλα ένα ζήτημα πάλης ενάντια στον ρατσισμό. Οι ξένοι εργάτες και ιδιαίτερα οι αλβανοί εργάτες δεν έχουν πάνω απ' όλα ν' αντιμετωπίσουν τις διώξεις του ρατσιστικού ελληνικού κράτους, ή τα ρατσιστικά αισθήματα των πολιτικά καθυστερημένων τμημάτων του λαού.

'Έχουν πάνω απ' όλα ν' αντιμετωπίσουν την πιο βάρβαρη ρατσιστικού τύπου ταξική εκμετάλλευση και καταπίεση, σαν ένα τμήμα της εργατικής τάξης της Ελλάδας.

Οι εκατοντάδες χιλιάδες Αλβανοί μπήκαν στη χώρα στα πλαίσια μιας συγκεκριμένης κρατικής πολιτικής που προωθούσε την πτώση του εργατικού μεροκάματου, για την αστική τάξη ενώ ταυτόχρονα έφερνε στην ελληνική κοινωνία την οπισθοδόμηση.

Η μετανάστευση των ξένων εργατών από τις φτωχές χώρες στις ανεπτυγμένες χώρες, φέρνει την πρόοδο στο βαθμό που οι εργάτες των φτωχών χωρών γνωρίζονται και καταχτούν την προοδευτική κουλτούρα του εργατικού κινήματος και των προχωρημένων μεθόδων παραγωγής στις ανεπτυγμένες χώρες, ενσωματώνονται στο ίδιο εργατικό κίνημα αυτών των χωρών, γίνονται έτσι φορείς προοδευτικών ιδεών στις ίδιες τους τις χώρες.

Οι αλβανοί μετανάστες στην Ελλάδα βρέθηκαν σε χειρότερη θέση από εκείνη στην οποία βρέθηκαν στην ίδια τους τη χώρα παραγωγικά και πολιτιστικά. Όχι μόνο δεν εντάχτηκαν στη μεγάλη βιομηχανία αλλά έγιναν οι δουλοπάροικοι της υπαίθρου και οι υπηρέτες των μεσαίων αστικών στρωμάτων της χώρας μας.

Έτσι χρησιμοποιήθηκαν από την αστική τάξη από τη μια μεριά για το κατέβασμα του μεροκάματου, από την άλλη για να οικοδομηθεί ένα καθεστώς νεοτσιφλικαδισμού στην ύπαιθρο. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη οπισθοδόμηση για την πολιτική δημοκρατία και την επανάσταση στην Ελλάδα, από το μαζικό φαινόμενο στην ύπαιθρο, όπου χιλιάδες μεσαίοι και πλούσιοι αγρότες παίζουν στα καφενεία των ιδρώτα χιλιάδων αλβανών και ταυτόχρονα αρνούνται να εκμηχανίσουν παραπέρα την πα-

ραγωγή τους χάρη ακριβώς στη φτηνή εργατική δύναμη που τους προσφέρεται. Το ίδιο γίνεται και στις πόλεις με τη μικρή και μεσαία βιοτεχνία, όπου πάλι το φτηνό εργατικό μεροκάματο εμποδίζει την εκμηχάνιση και τη συγκέντρωση.

Έτσι αντί να έχουμε την άνοδο στις συνθήκες ζωής των αλβανών εργατών, έχουμε τη συνολική πτώση του μεροκάματου στη χώρα και την όξυνση των αντιθέσεων μέσα στους κόλπους της εργατικής τάξης με βασικό χαρακτηριστικό την τρομαχτική εξαθλίωση των αλβανών εργατών, από τη μια μεριά και το ρατσισμό και το ιδιαίτερο μίσος των πιο καθυστερημένων στρωμάτων των ελλήνων εργατών γι' αυτούς από την άλλη.

Ταυτόχρονα έχουμε την τρομαχτική θητική διαφθορά ευρύτατων μεσαίων στρωμάτων ιδιαίτερα στην ύπαιθρο αλλά και στις πόλεις που έχουν μετατραπεί σε ανελέητα και αλαζονικά αφεντικά.

Δεν υπάρχει πιο μεγάλη οπισθοδόμηση απ' αυτό. Αυτός ο νεοτσιφλιδικαδισμός, δημιουργεί τη βάση για την επικράτηση του εθνικο-ρατσισμού και του φασισμού.

Όμως η διαφθορά δε σταματάει εκεί. Αγγίζει και την ίδια την εργατική τάξη και στρώματα του εργαζόμενου λαού. Ο "Αλβανός" γίνεται συνώνυμο με τη χειρωνακτική και ανειδίκευτη δουλειά κάτι που όλο και πιο πολύ δεν είναι καταδεκτό για τα "πρότυπα" του μεγαλο-ελληνα εργάτη. Εργαζόμενοι, δημοκράτες, νεολαίοι,

Μετά απ' αυτά γίνεται φανερό πως η γραμμή της "νομιμοποίησης" με ή χωρίς όρους δε θίγει στην καρδιά του το πρόβλημα, αν, στη χειρότερη περίπτωση, δεν αποτελεί νομιμοποίηση αυτής της απαράδεκτης κατάστασης.

Γιατί το βασικό ζήτημα δεν είναι να σταματήσουν οι απελάσεις των αλβανών εργατών ή να ανοίξουν τα σύνορα. Το ζήτημα είναι να αλλάξουν οι υλικές συνθήκες ζωής των ξένων εργατών και να αποκατασταθεί η ενότητα και η στοιχειώδης ανθρώπινη ισότητα στους κόλπους της εργατικής τάξης.

Αυτό μπορεί να γίνει μόνο με τη συνεχή πάλη του εργατικού κινήματος για την ισότητα στα πολιτικά δικαιώματα και για την ισότητα στα μεροκάματα των ξένων εργατών με τους έλληνες εργάτες.

Γιατί οι ξένοι εργάτες δεν είναι τίποτα άλλο από ένα τμήμα της εργατικής τάξης της χώρας. Εδώ θα ξεσκεπαστούν οι δήθεν φιλεργάτες εθνικιστές που αντέχουν τα πάντα εκτός από το να αποδεχτούν τον Αλβανό, τον Πολωνό, τον Φιλιππινέζο εργάτη σαν αυτό που είναι, δηλαδή τμήμα του λαού της Ελλάδας και έλληνα υπήκοο.

Έτσι δε μπορεί κανένα συνδικάτο, κανένα κόμμα και καμία οργάνωση να μιλάει στο όνομα της εργατικής τάξης, της προόδου, της δημοκρατίας και πολύ περισσότερο της επανάστασης, και να μη δίνει την πάλη πρώτο, για ίσα πολιτικά δικαιώματα στους ξένους εργάτες και δεύτερο, για ίσα μερικάματα στους ίδιους κλάδους και στην ίδια ειδίκευση.

Αυτή είναι η βάση για την αποκατάσταση μιας πρώτης ενότητας, αυτά τα πρώτα μέτρα για την υπεράσπιση της ζωής των ξένων εργατών.

Ενιαία πολιτικά δικαιώματα και ενιαία μεροκάματα μέσα από ενιαία συνδικάτα και πολιτικά όργανα.

Μόνο μια τέτοια νομιμοποίηση δεμένη με την πάλη και την εξίσωση πολιτικών δικαιωμάτων και μεροκαμάτων μπορεί να δώσει ώθηση στο προοδευτικό εργατικό κίνημα, να δεθεί συνολικά με το χτύπημα του εθνικο-ρατσισμού, να αντιστρέψει τις αρνητικές συνέπειες της μαζικής εισδοχής των αλβανών εργατών σε θετικό παράγοντα πάλης για την ειρήνη, την πρόοδο και τη δημοκρατία.

Εκλογές στη Ρωσία ΛΕΜΠΕΝΤ: ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Είχαμε επισημάνει στο προηγούμενο άρθρο μας ότι ο σοσιαλιμπεριαλισμός επιλέγει την τακτική του καθησυχασμού, δηλαδή τον Γέλτσιν, γιατί αυτή έδωσε αναρίθμητους καρπούς στη ρώσικη υπερδύναμη. Ταυτόχρονα, όμως, θα πρέπει να προετοιμάζει πυρετώδικα την ανατροπή αυτού του προσωπείου εντάσσοντας την τακτική της επίθεσης. Αυτός είναι ο Λέμπεντ.

Όμως, πάντα η επίθεση πρέπει να φαίνεται στην προώθηση των φιλοδυτικών στην εξουσία του Κρεμλίνου. Τέτοιο ήταν και το λεγόμενο πραξικόπημα των "σκληροπυρηνικών" που χρεώθηκαν την εισβολή στην Τσετσενία.

Αυτή είναι πάγια τακτική της ρώσικης διπλωματίας για την τύφλωση των δυτικών ιμπεριαλιστών. Η ισχυροποίηση της Ρωσίας εμφανίστηκε με τη μορφή

της διάλυσης της Σοβιετικής Ένωσης.

Ο έλεγχος της περιφέρειας της πρώην σοβιετικής αυτοκρατορίας απ' τη Ρωσία αποκαλέστηκε ευγενικά "εγγύς εξωτερικό" με τη δικαιολογία της υπεράσπισης των ζωτικών συμφερόντων της.

Με την παραπάνω τακτική οι σοσιαλιμπεριαλιστές κερδίζουν όλους του πόντους. Η Δύση φορτώνεται τα εγκλήματα απέναντι στους λαούς, ο ρώσικος λαός μαθαίνει ότι πεινάει εξαιτίας του δυτικού σατανά και οι ρώσοι πρωθυΐνοι ανενόχλητα τις θέσεις τους.

Έτσι, το "πραξικόπημα" ήρθε να χτυπήσει τον δήθεν φιλοδυτικό Γέλτσιν και το στήριγμα του, τον Λέμπεντ. Αμέσως ο Λέμπεντ έγινε τόσο αγαπητός στη Δύση που όλοι τον χειροκροτούν.

Αλλά ένα πραξικόπημα στη διάρκεια μιας εκλογικής διαδι-

κασίας δεν είναι ένα συνηθισμένο πράγμα. Σε καμιά αστική κοινωνίουλευτική δημοκρατία Δε συμβαίνει κάτι παρόμοιο. Οι πραξικοπηματίες να αφήνονται ελεύθεροι, ατιμώρητοι και να κερδίζουν ουσιαστικά την υποστήριξη της αντιπολίτευσης, δηλαδή των ψευτοκομιμουνιστών.

Αν είναι αλήθεια ότι ο Γέλτσιν ετοιμάζεται να βάλει ψευτοκομιμουνιστές στην κυβέρνηση του, το παιχνίδι που έπαιξε με το δήθεν αποτυχημένο πραξικόπημα είναι ένας τρόπος για να του επιτρέψει η Δύση να το κάνει στο όνομα του κατευνασμού των ψευτοκομιμουνιστών.

Σε κάθε περίπτωση η άνοδος του αρχιφασίστα Λέμπεντ και των ψευτοκομιμουνιστών στη Ρωσία σημαίνει ότι μπαίνουμε σε εποχή ανοιχτής ρώσικης επιθετικότητας.

ΛΕΜΠΕΝΤ: Ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Αν ο Λέμπεντ επιδεικνύεται σήμερα απ' τη Ρωσία σαν το στήριγμα του δήθεν φιλοδυτικού Γέλτσιν ωστόσο αποτελεί τον κατεξοχήν εκπρόσωπο των "ρώσων πατριωτών" που σηκώνουν κόκκινη σημαία. Έχουμε την τύχη να ζούμε σε μια χώρα που αποτελεί την προκεχωρημένη εμπροσθιοφυλακή του σοσιαλιμπεριαλισμού και ν' αντλούμε πλούσια πείρα για τα σχέδια του.

Έτσι πριν ο Γέλτσιν εκτοξεύεται στην εξουσία της Ρωσίας, τον γνωρίσαμε σα συνεπή σοσιαλφασίστα, όταν εμφανίστηκε στο αμφιθέατρο της Νομικής Σχολής στην Αθήνα.

Μια έμμεση γνωριμία του Λέμπεντ είχαμε σε συγκέντρωση των τροτσικιστών του ΕΕΚ, το Φλεβάρη του '95 για την καταδίκη της ρώσικης επίθεσης στην Τσετσενία, που έγινε στο Πολυ-

τεχνείο. Η συγκέντρωση αυτή ήταν αντιστοιχη μ' εκείνες του ψευτοκομιμουνιστή Ανπίλοφ στη Μόσχα που συκοφαντούν τον αγώνα του τσετσενικού λαού καθώς καταγγέλουν τη "διεφθαρμένη και εγκληματική ηγεσία του", ενώ θεωρούν την απόσχιση της Τσετσενίας έργο του δήθεν φιλοδυτικού Γέλτσιν που αποδυναμώνει τη Ρωσία. Καλεσμένος του ΕΕΚ ήταν κι ένας ρώσος τροτσικιστής. Εκεί, μιλώντας ο Σάββας Μιχαήλ γενικός γραμματέας του ΕΕΚ, υπερασπίστηκε με πάθος τον αγώνα του ρώσικου λαού ενάντια στην "εθνική ταπείνωση" που "επιβάλλει ο δυτικός ιμπεριαλισμός" και υποστήριξε το ρώσικο στρατιωτικο-βιομηχανικό μονοπάλιο και το ρώσικο φασιστικό στρατό με το επιχείρημα ότι υπάρχει τώρα σοσιαλιστικός πόλος στη Ρωσία

που ενσαρκώνεται στα φασιστικά συνδικάτα, επιτροπές κ.τ.λ. των κρατικών επιχειρήσεων και μέσα στους αξιωματικούς του ρώσικου στρατού.

Με παρέμβαση του ο. σ. Η. Ζαφειρόπουλος απόδιξε ότι το Ε.Ε.Κ. έχει την πιο πρωθυΐνη πολιτική γραμμή του σοσιαλιμπεριαλισμού και χτύπησε το Λέμπεντ σα φασίστα. Απαντώντας ο κεντρικός ομιλητής των τροτσικιστών υπερασπίστηκε τον Λέμπεντ και προσπάθησε να διαστρεβλώσει τη θέση της ΟΑΚΚΕ.

Όταν ο ο. Σαφειρόπουλος ζήτησε χρόνο για δευτερολογία ώστε ν' απαντήσει οι οργανωτές του το αρνήθηκαν.

Αυτή είναι άλλωστε η δημοκρατία όλων των φίλων της νεοτσαρικής Ρωσίας και του Λέμπεντ.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΡΟΙΟΥ ΠΡΩΤΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ

Πάνω στη σελιδοποίηση της Νέας Ανατολής έρχονται τα αποτελέσματα της εκλογής του νέου Εκτελεστικού του Π.Α.Σ.Ο.Κ.. Αυτά επιβεβαιώνουν τις εκτιμήσεις του κύριου άρθρου μας για τον ηγεμονικό ρόλο της ρωσόδουλης φράξιας. Οι ηγέτες της Λαλιώτης, Σκανδαλίδης, Κακλαμάνης έρχονται πρώτοι χάρη στο κεντριστικό παιχνίδι τους, και αυξάνουν πολύ τη δύναμη τους στο

εκτελεστικό με την είσοδο των Αυγερινού, Πλάγκαλου και Μανίκα δίπλα στους Γ. Παπανδρέου, Τζουμάκα. Το στρατόπεδο των προεδρικών συντρίβεται. Η τάση Αρσένη έχει πρακτικά εξαφανιστεί μέσα στην Κεντρική Επιτροπή και ο ίδιος ίσως επιβίωσε στο Εκτελεστικό χάρη στην πρόσφατη ρώσικη στροφή του. Ο Τσοχατζόπουλος έχασε τη δύναμη του. Η ευρωπαϊκή ομάδα σαν τέτοια έχει τους Ση-

Το ΥΠΕΧΩΔΕ σαμποτάρει τον Πειραιά

Η βασική τακτική των ρωσόδουλων, με επικεφαλής τον υπουργό Π.Ε.ΧΩ.Δ.Ε. Λαλιώτη, είναι να σαμποτάρουν όλα σχεδόν τα μεγάλα έργα που αναπτύσσουν τη χώρα. Στη συνέχεια το ψευτοκκε αναλαμβάνει να διεκπεραιώσει την αντιευρωπαϊκή εκστρατεία, καταγγέλλοντας την Ευρώπη σαν την αποκλειστικά υπεύθυνη για την οικονομική καθυστέρηση της Ελλάδας.

Μια χώρα απομονωμένη, τσακισμένη και παράλυτη μ' έναν εξαθλιωμένο λαό είναι πολύ πιο εύκολο ν' αναζητήσει το χαμένο μεγαλείο της στην αγκαλιά της "φίλης και ορθόδοξης" Ρωσίας, δηλ στο φασισμό και τον πόλεμο.

Όμως, αυτή είναι μια γενική αρχή που θα πρέπει συνεχώς να αποδεικνύεται με βάση τα στοιχεία που βλέπουν το φως της δημοσιότητας, όχι και τόσο συχνά. Έτσι λοιπόν, θα στηριχτούμε σ' ένα άρθρο της εφημερίδας "Καθημερινή", στις 28 Φλεβάρη για να περιγράψουμε το σαμποτάζ σε δύο μεγάλα έργα, στο πρώτο λιμάνι της χώρας και συνάμα βιομηχανικό κέντρο, στον Πειραιά. Αυτά είναι: α) η κατασκευή έργων υποδομής του Σταθμού Εμπορευματοκιβωτίων, "Ελ. Βενιζέλος" στο Νέο Ικόνιο Κερατσινίου, και β) η κατασκευή της περιφερειακής λεωφόρου του Ο.Λ.Π., Άγιος Διονύσιος Πειραιά - Σχιστό Σκαραμαγκά που ενώνει το κεντρικό λιμάνι με το εθνικό οδικό δίκτυο.

Τα δύο έργα βρίσκονται σε εξέλιξη και η ολοκλήρωση τους θα βοηθούσε σημαντικά στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας, ειδικά η περιφερειακή λεωφόρος (που τμήματα της έχουν ήδη φτιαχτεί) θα απελευθερώσει τη μεταφορά εμπορευμάτων που γίνεται με φορτηγά ενώ παράλληλα θα ελαφρύνει σημαντικά τη ζωή των κατοίκων της πόλης στην καθημερινή τους κίνηση.

Σύμφωνα με το νέο σχέδιο ο δρόμος θα περνάει μέσα από το εργοστάσιο Λιπασμάτων, τις εγκαταστάσεις της ΑΓΕΤ, τη ΜΟΒΙΛ και τη ΒΡ με κόστος 3,5 δισεκατομμύρια δρχ!

Αυτό πραγματικά σημαίνει ότι σταματάει το έργο γιατί δεν υπάρχει εγκεκριμένη χάραξη ή άλλο εγκεκριμένο κόστος από την Ευρωπαϊκή Ένωση για τη χρηματοδότηση του.

Να, πως οι ρωσόδουλοι καταστρέφουν τη χώρα, τσακίζουν την ανάπτυξη και την εθνική οικονομία.

Ψέματα, δημαγωγία και σαμποτάζ. Αυτά είναι τα σχέδια των αντιδραστικών. Ο λαός και το προλεταριάτο, όμως, δεν έχουν ακόμα μιλήσει.

